

RKT. Župa

Pohoda

B. D. M.

MARIJA GORICA

God. XI Br. 27 23. ožujka 2025.

Treća korizmena nedjelja

Korizma je, to već znamo, vrijeme za važne stvari. „Jako“ vrijeme, kako ga naziva liturgijski kalendar. Jako vrijeme za jake teme. Dvije od takvih su zasigurno Božja strpljivost te naša nestrpljivost i prolaznost. Što smo više okruženi svim mogućim tehničkim pomagalicama koja pojednostavljaju život i štede vrijeme, toliko smo nestrpljivi. Raspoložemo s takvim dostignućima o kakvima prijašnje generacije nisu mogle ni sanjati. Automobili, mobiteli, kompjuteri, Internet... Sve to štedi vrijeme i olakšava život. Rekli bismo – sada imamo više vremena za druge stvari. A nije tako! Još smo užurbaniji, nervozniji, nestrpljiviji, sve bismo htjeli sada i odmah, „na dugme“. I od Boga očekujemo da reagira „na dugme“. Čim stvari nisu „sada, odmah, što prije“, odmah smo nervozni, nesretni, nezadovoljni. A u životu ne ide tako, pogotovo ne u stvarima koje zahtijevaju rast, sazrijevanje, trud, proces. Priča o neplodnoj smokvi kojoj je dana još jedna šansa pokazuje Božju strpljivost s nama. Često na stablu našega života nema plodova koje Bog očekuje i kojih bi trebalo biti s obzirom koliko Bog ulaže u nas. Ali On ne odustaje. Stalo mu je do nas! Nije nervozan i nestrpljiv, brzopleti Bog. Nije mu cilj uništiti nas, nego nas dovesti k pameti. Gnoji nas, okopava, zalijeva, orezuje, plijevi da rod donesemo, rod koji ne treba Bogu, nego kojim ćemo se mi zasladiti u vječnosti. Po tom plodu će nas i suditi. Prije nego je ispričao priču o neplodnoj smokvi i Božjoj strpljivosti, Isus navodi dva tragična događaja. Pilatov krvavi obračun s pobunjenicima i rušenje kule koja je ubila grupu ljudi. Priča je to o prolaznosti zemaljskog života. Mnogi danas žive posve zaboravljajući na svoju prolaznost. Trče, jure, grabe, zgrću kao da će do vijeka biti na zemlji. Takav način života često je povezan i s mnogim grijesima: pohlepom, škrtošću, zanemarivanjem obitelji, kršenjem Dana Gospodnjeg, pretjeranim radom, materijalizmom... Odnos s Bogom (a i odnos s bližnjima) tu često „izvuče deblji kraj“. Ropska navezanost na prolazno rađa zaboravom na vječno. Isus ne želi da se zavaravamo, da Božju strpljivost shvatimo olako. A ni svoju prolaznost također! Smrt je uvijek „nadohvat ruke“, neizvjesna, događa se iznenada, nepozvana dolazi, neopaženo se prikrada, u trenu prekida zemaljski život. Nismo li toga svjedoci gotovo svakodnevno? Vremena nema „na bacanje“, poručuje nam Isus. Bog ima strpljivosti, ali zemaljski život neumitno prolazi, svaki dan smo bliže smrti. Prolaznost nam je sudbina. Nije dobro na to zaboraviti, nije dobro preuzetno se uzdati u Božju bezgraničnu strpljivost Božja strpljivost nikako ne smije biti izgovor za odgađanje obraćenja, bila bi to fatalna greška. Poziv na obraćenje je hitan i neodgodiv, obraćenje se ne smije odgađati unedogled! Sve oko nas svjedoči da dani lete i život brzo prolazi. Bezbroy smo prilika već od Boga dobili, koliko je dana našega života, toliko je i prilika! Jesmo li ih i kako smo ih iskoristili? Korizma je nova prigoda, dar Božje strpljivosti. Hoćemo li ju prepoznati. Isus nas s ljubavlju upozorava da se čovjek može spasiti, ali i da može zauvijek propasti. I jedno i drugo je ponuda na biranje! Isus govori o iznenadnoj tragičnoj pogibiji grupe ljudi. Velika grupa ljudi stradala je u strašnom požaru u Sjevernoj Makedoniji, gdje su se uglavnom mladi ljudi (čak i maloljetnici) zabavljali cijelu noć.

Bojimo se koliko će ih još podleći ozljedama. Pitamo se: moglo li se to spriječiti? Tko je trebao kontrolirati ima li taj objekt dozvolu za rad? Ima li taj objekt sredstva od iznenadnog požara? Tko je sve zakazao? Zašto su toliki ljudi stradali? Očito se nisu stigli izmiriti s Bogom, vjerojatno su mislili da još ima vremena, da ne treba žuriti s kajanjem i obraćenjem jer uvijek ima vremena. Koliki umiru u bolnici bez sakramenata jer 'ima vremena'?! Podsjetimo se: propast je realna mogućnost. Prava propast za čovjeka nije umrijeti mlad ili iznenada u nekakvoj nesreći, prava propast je umrijeti bez Boga ili neizmiren s Njim! Trajno obraćenje, iskreno kajanje, vjernost Božjim zapovijedima, borba protiv grijeha nije samo „recept“ za ljepši i bolji ovozemaljski svijet, nego i put spasenja u vječnosti. I ako se moj ovozemaljski život završi prerano ili nenadano, moj život u Bogu ostaje moja sigurna budućnost. A to je prava sreća. Amen!

Događanja

Bogu hvala uspjeli smo postaviti skelu na toranj naše crkve. Sada čekamo majstore koji će doći isprati i urediti toranj, a onda ga obojati kao i ostali dio crkve. Nadamo se da će nam cijela crkva do Uskrsa zasjati novim sjajem! Od srca hvala našoj Načelnici Marici Jančić koja se nesebično založila i dugo dogovarala s majstorima koji su konačno podigli skelu do vrha tornja. Zahtjevan je to posao i rijetki ga žele prihvatiti. Sada molimo da čim prije dođu majstori koji će odraditi veliki posao uređenja tornja, koji će se vidjeti tek kad se skine skela, nadamo se prije Uskrsa!

Iz života župe

I dalje utorkom i petkom imamo pobožnost križnoga puta, pa vas molim da se uključite kad vam je moguće. U utorak, 25. ožujka je blagdan Blagovijesti ili blagdan Navještenja Gospodinova. To je jedan od dva dana kada na trenutak izlazimo iz Korizme. Drugi je blagdan sv. Josipa, koji smo proslavili prošli tjedan u srijedu.

Slijedeće nedjelje je dan solidarnosti s Crkvom i narodom u Bosni i Hercegovini. Već po običaju sva skupljena milostinja toga dana bit će predana u našu Nadbiskupiju iz koje se onda prosljeđuje najpotrebnijima u Bosni i Hercegovini.

Nemojte zaboraviti: u nedjelju, 30. ožujka prelazimo na ljetno računanje vremena. Dan će nam biti još duži, pa će svete mise radnim danima biti u 19 sati, osim iznimo u dane kada je vjeronauk. Sve će i dalje pisati na vrijeme na našem župnom Listiću.

Nemojte zaboraviti: uskrsna sveta Ispovijed u našoj će župi biti u subotu, 12. travnja u 18 sati. Pokušajte si taj termin osloboditi od drugih obaveza da možete sudjelovati. Ove se godine neće nakon Ispovijedi dijeliti sveta Pričest, pričestit ćemo se na Cvjetnicu.

Duhovni kutak

Što nalazimo ako spojimo ova naša dva razmišljanja? Ako si čovjek postavi najnužnija, štoviše, neizbježna pitanja, odnosno pitanja o istini i slobodi, postavlja si ontološka pitanja. Ontološka pitanja u modernim teologijama, često ironizirana, nemaju drugi razlog doli žed za slobodom, nerazdvojivo povezanu s potrebom istine koja je čovjeku su naravna.

Ne može se reći, dakle, da problem bića pripada samo određenoj fazi duhovnoga razvoja čovječanstva, epohi metafizike, onoj koju August Comte u svome »zakonu triju etapa« smješta kao srednju fazu između mitske i pozitivne epohe, u kojoj posljednjoj, prema njemu, bismo bili mi danas i u kojoj bi

3.

metafizički problem bio nadiđen. Neosporno je da humanističke znanosti, koje nastoje »pozitivno« opisati čovjeka, u smislu današnje znanstvene metode, mogu dati važne doprinose poznavanju čovjeka. No, pred njima nije suvišno pitanje o istini koja je vlastita čovjeku, o pitanju odakle dolazi ova stvarnost koja je čovjek te što je njegovo određenje. Ako bi humanističke znanosti nastojale učiniti suvišnim pitanje o istini čovjeka, postale bi metodom čovjekova samootuđenja a time i njegova ropstva. Pitanje o slobodi, i to o slobodi ukoliko je problem bitka, uključuje i pitanje o Bogu, o problemu Boga. Tako se mogu katalogizirati metode otačke teologije u određenu vremenu i time pokazati ograničenja te teologije; ali pitanja koja je ona postavila, pitanja su uvijek i svagdje nužna za čovjeka. Tumačenje Novoga zavjeta koje bi zanemarilo ova pitanja izlazilo bi iz bitnoga te bi postalo marginalnim sažetkom.

Ovim razmišljanjima vraćamo se iznova na konkretnu točku našega pitanja. Na prvi pogled može se činiti kao nešto vrlo osobito, nešto posve kršćansko, govoriti o Isusovoj molitvi kao temeljnome izražaju Novoga zavjeta o njegovu liku. Zapravo se radi upravo o točki kojom se bavimo, o središtu ljudskoga. Doista, Novi zavjet ovim želi ukazati na mjesto gdje čovjek može postati Bog, dakle mjesto njegova oslobođenja na mjesto gdje on dostiže svoju slobodu te postaje kad se govori o odnosu Isusa-Sina s Ocem, u najosjetljivijoj se točki dodiruje problem čovjekove slobode i njegova oslobođenja, bez čega sve drugo završava u praznini. Oslobođenje čovjeka bez preobraženja u Boga vara čovjeka i njegovu želju koja teži k beskonačnom.

Dodajmo još jednu napomenu o jeziku dogme. Nicejski sabor, kako je poznato, u svome je simbolu nadišao jezik Biblije ondje gdje pokazi je Isusa kao »istobitna s Ocem«. O ovoj filozofskoj riječi –„istobitan“ - stavljenoj u Vjerovanje. I u starini i u modernim vremenima vodile su se značajne rasprave. Uvijek se nastojalo pronaći duboki rascjep ne samo s jezikom, nego i s biblijskom mišlju. Taj se problem množe razriješiti ako se odredi precizan sadržaj pojma. Sto stvarno znači »istobitan«? Odgovor je sljedeći: ova riječ u svojoj objektivnoj nakani, nije drugo doli prijevod riječi »Sin« u filozofski jezik. No, čemu taj prijevod? Kad vjera počne razmatrati, uvijek se javlja pitanje: koju stvarnost može izraziti riječ »Sin« u odnosu na Isusa? Riječ je o posve uobičajenu pojmu u jeziku religije, tako da je nužno zapitati se: kako je zamišljen pojam »Sin« u ovom slučaju? Je li riječ o metafori prema običajima povijesti religije ili znači nešto više? Ako je Nicejski sabor protumačio riječ »Sine na filozofski način, koristeći pojam »istobitan«, to znači da se riječ »Sin« ovdje ne smije shvatiti u smislu slikovita religioznog jezika, nego u svoj stvarnosti sadržaja riječi.; Središnju riječ Novoga zavjeta, pojam »Sin, treba shvatiti u doslovnome smislu.

To znači da filozofski pojam »istobitan« ne dodaje ništa Novome zavjetu, nego je u određenoj točki svoga svjedočanstva obrana njegove doslovne vrijednosti protiv svakoga alegorizma.

4.

To, dakle, znači sljedeće: riječ Božja nas ne vara. Isus je ne samo prozvan Sinom Božjim, nego to stvarno i jest. Bog ne ostaje u vječnosti zaogrnut oblacima slika koje ga više sakrivaju nego otkrivaju. On stvarno dodiruje čovjeka te dopušta da ga čovjek dotakne u onome koji je njegov Sin.

Kada Novi zavjet govori o Sinu, ruši zid slika povijesti religije te nam pokazuje stvarnost, ili istinu u kojoj možemo stajati, živjeti i umrijeti. Tako se može reći da upravo učeni pojam »istobitan« brani onu jednostavnost o kojoj govori Gospodin kad kaže: »Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, jer si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima« (Mt 11,25; usp. 1 Pt 2,2).

Razvoj dogmatske teologije nije završen Nicejskim i Kalcedonskim saborima. Točnom razumijevanju nutarnjega jedinstva dogmatske i biblijske teologije značajan je doprinos dala tako- zvana neokalcedonska teologija, sažeta na Trećemu carigradskom saboru (680.-681.). Samo se po njoj može posve razumjeti smisao kalcedonske dogme (481.).

U teološkim priručnicima teološki je razvoj poslije Kalcedona redovito malo razmatran. Tako često ostaje dojam da dogmatska teologija završava u određenom paralelizmu o dvije Kristove naravi. Ovaj je dojam bio također uzrok koji je doveo do podjela poslije Kalcedona. No, zapravo izjava o Kristovu pravom čovještvu i pravom boštvu može očuvati svoje značenje samo ako se pojasni i način jedinstva dviju naravi koje je Kalcedonski sabor definirao formulom Kristove »jedinca, te Osobe«, čije značenje u ono vrijeme još uvijek nije bilo posve istraženo. Uistinu, samo to jedinstvo boštva i čovještva koje u Kristu nije paralelizam kao da se nalaze jedno uz drugo, nego stvarno prožimanje - i samo prožimanje između Boga i čovjeka - znači spasenje za čovjeka. Samo se tako uistinu ostvaruje onaj istinski »biti poput Boga«, bez kojega ne postoje oslobođenje i sloboda. Ovo isto pitanje bilo je postavljeno na Trećemu carigradskom saboru (680.-681.) poslije dva stoljeća dramatične borbe, više puta obilježene politikom bizantskih careva. Prema ovom saboru, s jedne strane jedinstvo između boštva i čovještva u Kristu ni na kakav način ne uključuje amputaciju ili umanjenje čovještva. Ako se Bog veže za svoje stvorenje, koje je čovjek, ne ranjava ga niti ga umanjuje; on ga dovodi do njegove potpune punine; ali s druge strane (a to nije manje važno) ne postoji nikakva vrsta onog dualizma ili paralelizma dviju naravi, što je tijekom povijesti često bilo prosuđivano kao nužno, kako bi se obranila Isusova ljudska sloboda, Ovakva su istraživanja zaboravljala da uzimanje ljudske volje u božansku volju ne razara slobodu, nego naprotiv rada istinsku slobodu. Carigradski je sabor konkretno analizirao problem dviju naravi i jedne osobe u Kristu, a u vezi s problemom Isusove volje. Sabor jasno podsjeća da postoji posebna volja čovjeka Isusa, koju božanska volja nije apsorbirala. No, ova ljudska volja slijedi božansku volju te tako s njome postaje samo jedna volja, ne pak na prisilan način, nego na način slobode. Metafizička dvostrukost jedne ljudske i jedne božanske volje nije uklonjena, ali se u području osobnoga, u području slobode, vrši stapanje obadviju, tako da ona postaje ne jedincata naravna volja, nego

5.

osobna volja. Ovo slobodno jedinstvo-način jedinstva stvoren ljubavlju više je i intimnije od čisto naravnog jedinstva. Ono odgovara najvišemu jedinstvu koje može postojati, onom trojstvenom. Sabor objašnjava ovo jedinstvo jednom Gospodinovom riječju koju donosi Ivanovo evanđelje: »Siđoh s neba ne da vršim svoju volju, nego volju onoga koji me posla« (Iv 6,38). Ovdje govori božanski Logos, a govori o ljudskoj volji čovjeka Isusa na način da on naziva svojom voljom volju Logosa. Ovim tumačenjem Ivana (6,38) Sabor pokazuje jedinstvo subjekta Isusa. U njemu ne postoje dva „Ja“, nego samo jedno. Logos govori o Isusovoj ljudskoj volji i misli koristeći »Ja« ovo je postalo njegov „Ja“ uzeto je od »Ja«, jer je ljudska volja Logosa istinska volja postala posve jedna i s njome je postala čisti pristanak uz volju Očevu.

Maksim Ispovjedalac, veliki teolog-egzegetove druge faze razvoja kristološke dogme, osvijetlio je one navode koji se odnose na Isusovu molitvu u Maslinskomu vrtu, koje smo mi već vidjeli u prethodnome razmatranju, kao vrlo jasan izražaj Isusova osobita odnosa s Bogom. Uistinu se u takvoj molitvi može, tako reći, gledati u intimni život Riječi koja je postala čovjekom.

Mi ga možemo vidjeti u onoj izreci koja ostaje mjerilo i uzor svake stvarne molitve: „Ne što ja hoću, nego što hoćeš ti“ (Mk 14,36). Isusova se ljudska volja ucjepljuje u volju Sina. Dok to čini, prima identitet Sina, a što se sastoji u potpunome podlaganju »ja« onome »tik, u darivanju i prenošenju »ja« u »ti«: to je bitak onoga koji je čisti odnos i čisti čin. Kad se »ja« dariva »ti«, rađa se sloboda, jer se poprima »Božji lik«.

No, ovaj proces možemo čak bolje opisati s druge točke gledišta: Logos se snizuje do točke da kao svoju uzima volju čovjeka te govori Ocu s »ja« toga čovjeka, prenosi svoj »ja« u toga čovjeka te time preobražava riječ čovjeka u vječnu riječ, u svoj blaženi »Da, Oče«, Dok tom čovjeku dariva svoj »Ja«, svoj vlastiti identitet, on oslobađa čovjeka, spašava ga, pobožanstvenjuje ga. Ono što ustvari znači izraz »Bog je postao čovjekom«, ovdje možemo gotovo rukom dodirnuti: Sin preobražava tjeskobu jednoga čovjeka u poslušnost govor sluge u riječ Sina, preobražava koja je Sinovljeva. Tako postaje shvatljiv također oslobođenje, našega sudjelovanja i način našega u slobodi Sina.

U sjedinjenju volja, o čemu smo govorili, dosegnuto je čovjekovo preobraženje, od kojega se veće ne može zamisliti, a to je istodobno jedina uistinu poželjna stvarnost, naime čovjekovo pobožanstvenjenje. Tako se molitva, koja ulazi u Isusovu molitvu i koja u Isusovu tijelu postaje molitvom Isusa Krista, može definirati kao »laboratorij« slobode. Tu i ni na jednom drugom mjestu događa se ona duboka promjena čovjeka koja nam je potrebna kako bi svijet postao bolji.

Uistinu, samo na tom putu savjest dostiže svoju punu ispravnost i neodoljivu snagu. A samo iz ove savjesti iznova se može roditi onaj red ljudskih stvari koji odgovara čovjekovu dostojanstvu i koji brani to dostojanstvo: red koji u svakome naraštaju treba iznova zahtijevati od čovjekove budne savjesti, kako bi došlo ono Božje Kraljevstvo koje samo Bog može uspostaviti.

6.

Poglavlje četvrto VAZMENO OTAJSTVO

1. Veliki četvrtak

Židovska je Pasha bila i jest obiteljski blagdan. Nije se slavila u Hramu, nego u kući. Već u pripovijesti o Izlasku, kuća se pojavljuje kao mjesto spasenja, utočište u onoj tamnoj noći prolaska anđela Gospodnjega. S druge strane, egipatska je noć slika snaga smrti, razaranja i kaosa koje se uvijek iznova pojavljuju iz dubina svijeta i čovjeka te prijete razaranjem »dobrog« stvorenja i pretvaranjem svijeta u pustinju, u nešto nenastanjivo. U takvoj situaciji kuća i obitelj pružaju zaklon; drugim riječima, svijet treba neprestano braniti od kaosa, stvoreno treba uvijek braniti i štiti.

U kalendaru nomada, od kojih su Izraelci baštinili pashalni blagdan, Pasha je bila prvi dan godine, dan u kojemu je Izrael trebao biti obranjen protiv prijetnje ništavila. Kuća i obitelj oklop su koji štiti život, mjesto u kojemu su sigurnost i mir; mir kao plod zajedničkoga života koji omogućuje i Čuva stvorenje.

I u Isusovo vrijeme, poslije žrtvovanja jaganjaca u Hramu, Pasha se slavila u kućama, u obitelji. Bilo je propisano da se u noći Pashe nije mogao napustiti Jeruzalem. Čitav je grad smatran mjestom spasenja protiv noći kaosa i njegove zidine bile su poput brane koja brani stvorenje.

Izrael se morao svake godine o blagdanu Pashe zaputiti na hodočašće u ovaj grad, kako bi sebi nanovo bio se vratio svojim izvorima, kako stvoren, kako bi iznova primio svoje spasenje, oslobođenje i temelj. U tome postoji duboka mudrost. Tijekom godine narod je uvijek u opasnosti raspršiti se, ne samo izvanjski, nego i iznutra izgubiti unutarnje temelje koji ga drže. Treba se vratiti svojim izvornim temeljima. Pasha je trebala biti ovaj Izraelov godišnji povratak od opasnosti onoga kaosa, prisutnog u svakom narodu, onome što ga je utemeljilo i još uvijek ga drži, svojoj neprekinutoj obrani i novom stvaranju svoga izvora. A budući da je Izrael znao da nad njim sjaji zvijezda izabranja, znao je također da bi iz njegove sreće ili nesreće proizišlo nešto za sav svijet, da su u njegovom postojanju ili u njegovoj propasti bili u igri sudbina zemlje i stvorenja.

I Isus je slavio Pashu u skladu s ovim propisom: u kući sa svojom obitelji, s apostolima, koji su postali njegovom novom obitelji. Na taj je način s druge strane opsluživao još jedno tada važeće pravilo, prema kojemu su hodočasnici koji su dolazili u Jeruzalem mogli utemeljiti udruženja hodočasnika, nazvana Chaburot, koji su za onu noć tvorili kuću i pashalnu obitelj. Tako je i Pasha postala također blagdan kršćana. Mi smo Isusova Chaburah, njegova obitelji, koju je on utemeljio sa svojim drugovima s hodočašća, s prijateljima koji zajedno s njim prolaze putem evanđelja preko zemlje povijesti. Poput njegovih drugova s hodočašća, mi smo njegova kuća, i tako je Crkva nova obitelj i novi grad, za nas je ono što je bio Jeruzalem, ona živa kuća koja udaljava snage zla te je mjesto mira koje čuva stvorenje i nas same. Crkva je novi grad kao Isusova obitelj, živi Jeruzalem, a njena je vjera brana i zidina protiv prijetećih snaga kaosa koje žele razoriti svijet. Njene su zidine učvršćene znakom krvi Isusa Krista, tj. ljubavlju koja ide do kraja te je beskrajna. Ta je ljubav moć suprotna kaosu, to je kreativna snaga koja uvijek iznova utemeljuje svijet,

narode i obitelji te nam na taj način nudi shalom, mjesto mira u kojemu možemo živjeti jedni s drugima, jedan za drugoga i usmjereni jedni na druge.

Držim da postoje brojni razlozi za ponovno razmišljanje o takvim odnosima upravo u ovim našim danima i moramo im dopustiti da nam progovore. Vidimo, doista, snagu kaosa, vidimo kako se upravo usred razvijenoga društva, koje se čini da sve zna i sve može, pojavljuju prvotne snage kaosa Suprotne onome što društvo definicija Kao svoj napredak. Vidimo kako narod, usred Blagostanja, tehničke osposobljenosti i znanstvenoga ovladavanja svijetom, može biti razoren iznutra te da stvorenje može biti u opasnosti od snaga kaosa koje se gnijezde u srcu čovjeka i prijete svijetu. Iz iskustva znamo da tehnika i novac sami ne mogu ukloniti organizacijsku sposobnost kaosa. To mogu samo izvorni bedemi koje nam je Gospodin dao i nova obitelj koju je ustanovio. Držim da zbog tog razloga pashalna proslava do nas stigla od nomada preko Izraela i Krista, u svome najdubljem značenju ima istaknutu političku važnost. Također kao narodi, ovdje u Europi, imamo potrebu vratiti se našim duhovnim temeljima, ako se ne želimo izgubiti u samouništenju.

Ovaj bi blagdan trebao i danas iznova biti blagdan obitelji, koja je izvorni obrambeni bedem stvorenja i čovječanstva. Molimo da bismo mogli iznova shvatiti ovo upozorenje, kako bismo od danas nadalje mogli slaviti obitelj kao živu kuću, u kojoj raste čovječstvo, a odakle su kaos i ništavilo odstranjeni. No, moramo dodati da obitelj, to mjesto čovječstva, ta zaštita stvorenja, može postojati samo ako je ona sama pod znakom Jaganjca, kad je zaštićena snagom vjere, pozvana od ljubavi Isusa Krista. Pojedinačna obitelj ne može preživjeti, rastaće se ako nije ucijepljena u veću obitelj koja joj daje Čvrstinu i sigurnost. Stoga bi ovo trebala biti noć u kojoj prelazimo put prema novome gradu, novoj obitelji prema Crkvi; u kojoj se iznova u nju upisujemo, nesalomljivo, kao u istinsku domovinu srca. To ni trebala biti noć u kojoj od ove obitelji Isusa Krista učimo bolje poznavati ljudsku obitelj i čovječanstvo određeno da nas podržava i štiti. Postoji još jedno razmišljanje koje treba obaviti. Izrael je naslijedio ovo slavlje iz nomadskoga kulta i kulture. Kod njih je to bilo proljetno slavlje, dan polaska na novo seljenje sa svojim stadima. . Stoga se prije svega janjećom krvlju bilježio krug oko šatora. To je trebao biti gotovo čin obrane protiv snaga smrti koje bi se često susretale u nepoznatome svijetu pustinje. Ceremonija se obavljala u hodočasničkoj odjeći u trenutku polaska, s hranom nomada, janjetom, gorkim travama koje su zamjenjivale sol te s beskvasnim kruhom. Od vremena svoga nomadskog života Izrael je naslijedio ove temeljne elemente u svome običaju slavlja, a Pasha ga je uvijek podsjećala na vrijeme u kojemu su bili narod bez kuće, narod u hodu i bez domovine. Ovo ga je slavlje uvijek podsjećalo: i kad imamo kuću uvijek smo nomadi, kao ljudi nikada nismo konačno kod kuće, kao ljudi uvijek smo na putu. A budući da smo na putu i ništa nam ne pripada, sve što imamo zajedničko nam je, a mi smo jedni za druge.

Obavijesti

PON	24. III.	Katarina		
UTO	25. III.	Blagovijest	8h 18h Marija Gorica	+ Vlč. Ivan Kobeščak i Ivan Frkonja Križni put + Obitelj Banožić
SRI	26. III.	Eutih	18h Marija Gorica	+ Josip (<i>god.</i>) i Marija Krolo i Obit. Krolo, Tašić, Balen, Radoš i Jež
ČET	27. III.	Rupert	19h Marija Gorica	+ Danica Štros, <i>god.</i> , Stjepan, Nikola, Eva i Marija Mežnarić i Obitelj
PET	28. III.	Siksto	18h 19h Marija Gorica	Križni put Zajednička sv. Misa <i>vjeronauk za PRVOPRIČESNIKE</i>
SUB	29. III.			
NED	30. III.	Četvrta korizmena nedjelja	8h Marija Gorica 9,30h Sveti Križ 11h Marija Gorica	+ Zvonko Cic i Drago Cajhen (<i>god.</i>) i Obit. Cic, Mejaš, Cajhen, Tomašić i Gorupec + Katarina i Dragutin Vrabec, Slavica i Rudolf Harmić i Milica Iveta <u>ŽUPNA SV. MISA</u>

U petak, 28. ožujka u 18 sati imat ćemo pobožnost križnoga puta, a onda zajedničku svetu misu za ove pokojnike: + Jelka i Franjo Ivanković, Željko Veseli, *god.*, Obit. Veseli i Topol, Barbara i Franjo (*god.*) Belko, Zora i Niko Lukić, Vinko Frkanec, Marija (*god.*) i Nikola Pernar, Štefica i Drago Mokrović, Veronika Topol, Josip Hanzir, Anđelka Čorak, *god.*, Stanko Ljubić i Obit. Ljubić, Josip i Katica (*god.*) Lukša, Franjo, Rudolf, Katica i Olga Lukša.

Izdaje: ŽUPA Pohoda B. D. Marije – MARIJA GORICA

Tel. 01/3395-848; 098/452-192; stjegan.baric@yahoo.com

glavni urednik: vlč. Stjepan Barić, župnik

Uredovno vrijeme: utorak i srijeda: poslije podne od 16 do 17,30, te četvrtak i petak: ujutro od 8 do 9 sati.